

Men nu veed vi altsaa, hvor vi har ham. Vi eksisterer ikke mere for ham. Og det er maaske bedst saadan, og naturligst for begge Parter.«

»Det tror jeg bestemt ogsaa. Siden du fortalte mig det forfærdelige om Rosalie, har jeg næsten ikke kunnet taale at tænke paa Johannes. Jeg drømmer endnu om hende om Natten. Og nu maa du sende ham hendes Brev, Povl. Gør det endnu i Aften. Hører du?«

»Jeg veed ikke rigtig —«

»Jeg siger dig, Povl, du kan ikke forsvare at beholde det Brev. Mest for Johannes egen Skyld. Han skulde for længe siden haft at vide, hvad han har paa sin Samvittighed.«

»Men om det nu dræber ham?«

»Saa var det da endelig kun retfærdig Gengældelse. Den sødeste og gladeste unge Pige i Verden pinte han tildøde. Og nu gaar han sin eneste Bror forbi uden at ville kendes ved ham. Hvad kalder du det?«

»I Kvinder holder aldrig Maade. Johannes er et stakkels forgjort Menneske. Han mener at tjene sin Gud ved at fornægte os. Men lad os nu ikke tale mere om ham. Han er, som han er, og staar ikke til at redde. — Veed du forøvrigt, hvornaar jeg første Gang blev klar over denne uhyggelige Evne hos ham til Selvsuggestion? Det dukkede op for mig